

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **D. R.**, proti žalované : **Obec Úlibice**, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, t a k t o :

- I. **Žalovaná je p o v i n n a rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 4. 5. 2011 evidované pod č.j. UL/143/2011-4 a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 1.000,- Kč do deseti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že žádostí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) ze dne 4. 5. 2011, která byla žalované coby povinnému subjektu doručena 6. 5. 2011 a byla žalovanou zaevidována pod č.j. UL/143/2011-2 a UL/143/2011-4, požádal o poskytnutí informací týkajících se stavby

cesty od hřbitova směrem ke křížku v obci Úlibice. Na tuto žádost žalovaná žádným způsobem nereagovala.

Žalobce proto podal na postup žalované stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 14. 6. 2011, která byla doručena žalované dne 17. 6. 2011 a zaevidována po č.j. UL/143/2011/x. Rovněž na tuto stížnost žalovaná nereagovala a v zákonem stanovené lhůtě nápravu nesjednal ani nadřízený orgán.

Proto se žalobce s odkazy na vybraná ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím obrátil na soud se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, neboť pro to dle jeho názoru jsou splněny zákonné podmínky. Navrhl, aby krajský soud přikázal žalované vyřídit do 25 dnů od právní moci rozsudku jeho žádost ze dne 4. 5. 2011 evidovanou pod č.j. UL/143/2011-4.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že zastupitelstvo obce se snažilo v minulosti vyhovět žalobcovým požadavkům na poskytnutí informací. Mělo se tak stát již v dubnu 2011 a poté při návštěvě žalobce na obecním úřadu dne 9. 9. 2011. Z uvedených jednání však žalobce odešel, aniž se s předkládanými dokumenty seznámil. Dále uvedla, že vůči žalobci není k jeho podání vedeno žádné správní řízení a k jeho žádosti není veden ani samostatný spis. Stížnost adresoval žalobce Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje, nikoliv žalované. Žalobu proto považovala za nedůvodnou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce i žalovaná souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byli ve výzvě předsedy senátu řádně poučeni. O věci usoudil následovně.

Dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Je tedy v první řadě nepochybné, že žalované přísluší ohledně žalobcem požadovaných informací postavení povinného subjektu (jednalo se o informace související se stavbou obecní cesty, tedy o otázky spadající do samostatné působnosti obce). Žalovaná ostatně toto svoje postavení v soudním řízení nezpochybňovala.

Dále vycházel krajský ze skutkového stavu věci, který byl vyjasněn tak, že je možno jej označit za nesporný. Žalované tedy byla dne 6. 5. 2011 doručena žalobcová žádost o poskytnutí předmětných informací zaevidovaná žalovanou pod č.j. UL/143/2011-4 (téhož dne byla doručena žalované i písemnost zaevidovaná pod č.j. UL/143/2011-2, která byla jakýmsi úvodním dopisem adresovaným starostovi obce, v němž žalobce zejména vysvětloval důvody, pro něž se na žalovanou se žádostí o poskytnutí informací obrací).

Dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím nerozhodne-li povinný subjekt podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění. Dle § 15 odst. 1 téhož zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

S ohledem na zjištěný skutkový stav věci se tak krajskému soudu jeví zcela zřejmým, že žalovaná nepostupovala tak, jak jí zákon o svobodném přístupu k informacím ukládá. Na žádost o poskytnutí informací nijak nereagovala, ve stanovené lhůtě požadované informace neposkytla a nevydala ani rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo její části.

Bylo proto zcela na místě, pokud za této situace podal žalobce stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) dotčeného zákona. Učinil tak v souladu s odst. 3 téže normy, podle něhož se stížnost podává u povinného subjektu a to do 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Stížnost byla žalované doručena 17. 6. 2011.

Podle § 16a odst. 5 citovaného zákona povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že požadovanou informaci poskytne nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalovaná místo toho však znovu zůstala zcela nečinná. Nejenže požadované informace žalobci neposkytla, ani nevydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ale ani nepředložila stížnost nadřízenému orgánu.

Žalobce následně (dne 6. 9. 2011) podal u krajského soudu žalobu proti nečinnosti.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Nečinnost žalované považoval krajský soud s ohledem na shora popsaný skutkový stav věci za zcela nepochybně prokázanou. Dodává ještě, že na tomto závěru nemohla nic změnit ani žalovanou zdůrazňovaná aktivita ohledně poskytnutí požadovaných informací při setkání se žalobcem dne 9. 9. 2011, která je sice chvályhodná, ale došlo k ní až po uplynutí všech zákonných termínů pro poskytnutí požadovaných informací a nelze rovněž přehlédnout, že také až po té, co se žalobce začal bránit soudní cestou. Ani proklamovaná snaha žalované však k poskytnutí požadovaných informací žalobci ke dni rozhodnutí krajského soudu prokazatelně nevedla (srovnej ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s.).

Zbývalo posoudit, zda žalobce vyčerpал ony zákonem zmíněné „prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu“, respektive posoudit, jaký charakter měla v souvislosti s tím žalobcová stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Na tuto otázku krajský soud našel jednoznačnou odpověď v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten judikoval, že pokud povinný subjekt neposkytl požadovanou informaci ani nerozhodl o odmítnutí žádosti podle § 15 citovaného zákona a žalobce podal proti postupu povinného subjektu stížnost dle zmíněného § 16a odst. 1 písm. b), na níž nebylo povinným subjektem, respektive nadřízeným orgánem nijak reagováno, žalobce tím bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis stanoví k jeho ochraně, a žaloba na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informací je z toho důvodu přípustná (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č.j. 4 Ans 4/2009-86; dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobce tedy v posuzované věci splnil všechny zákonné podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jeho návrh byl na základě shora uvedeného důvodný, a krajskému soudu proto nezbylo, než žalobě vyhovět.

Krajský soud tedy v souladu § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalované povinnost rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 4. 5. 2011 evidované pod č.j. UL/143/2011-4 a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V souvislosti s tím krajský soud ještě podotýká, že při formulaci tohoto žalobního výroku nebyl doslovně vázán žalobním návrhem. Výrok soudního rozhodnutí totiž musí respektovat především znění (a tedy i používané formulační obraty) jednotlivých zákonů upravujících povinnosti správních orgánů, jejichž splnění soud ukládá. Proto krajský soud nahradil v žalobním petitu použitý pojem *“se přikazuje vyřídit žádost”* pojmem majícím oporu v zákonu o svobodném přístupu k informacím, tedy *“ukládá se povinnost rozhodnout o žádosti”*.

Totéž se týká i lhůty ke splnění povinnosti. Dle § 81 odst. 2 by se mělo jednat o lhůtu přiměřenou, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Krajský soud již shora citoval ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož by povinný subjekt měl požadované informace poskytnout v zásadě ve lhůtě 15 dnů ode dne přijetí žádosti. Tuto lhůtu může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Co se rozumí oněmi závažnými důvody definuje odst. 7 citované normy. Krajský soud neshledal, že by pod některý z těchto důvodů žalobcem požadované informace bylo možno podřadit. Ostatně netvrdila to ani žalovaná, která navíc ve vyjádření k žalobě v podstatě uvedla, že má žalobcem požadované informace k dispozici. Přestože tedy žalobce navrhoval, aby krajský soud uložil žalované splnění ukládané povinnosti ve lhůtě 25 dnů, dle krajského soudu není pro takové prodloužení lhůty důvod, a proto rozhodl, že žalovaná je povinna splnit uloženou povinnost ve standardní zákonem o svobodném přístupu k informacím předvídané lhůtě 15 dnů, která v tomto případě počíná běžet ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Žalobce tak měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Ze soudního spisu plyne, že náklady žalobce spočívaly v zaplaceném soudním poplatku ve výši 1.000,- Kč. Náklady řízení je žalovaná povinna zaplatit podle výroku č. II. tohoto rozsudku.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 13. září 2012

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu